

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

KELLY HUNTER

Jis sugrižo

2,89 Eur / 9,99 Lt 2015 lapkritis-gruodis

Knjygute.lt

Kelly Hunter
(Keli Hanter)

JIS SUGRIŽO

Romanas

Kelly Hunter, The One That got Away, 2013

© Kelly Hunter, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Akvilė Grigoraitytė vertimas iš anglų kalbos,
2015

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-976-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Prologas

Ribos egzistavo – tik Loganas negalėjo prisiminti, kur jos buvo.

Jis gulėjo ant lovos, nuogas ir drebantįs, sunkiai kvėpuodamas ir nieko negalvodamas. Moteris, plačiai išsidriekusi žemiau, atrodė ne geriau. Po visko buvo atsipalaidavęs, tik atsitiktinis trūkčiojimas priminė, kad būta kažko stipraus. Jai kvėpuojant krūtinė vos leidosi ir vėl kilo.

Loganas pažvelgė į jos odą – ji buvo be trūkumų, kai jis moterį nurengė, bet dabar tokia nebeatrodė. Švietė jo pirštų ir šiurkštaus kaip švitrinis popierius smakro žymės. Žymės ant riešų, liemens ir švelnios kaip šilkas jos smakro apatinės dalies.

Sutiko ją bare, tiek teprisiminė. Kažkokioje studentų susibūrimo vietoje netoli viešbučio, kuriame apsistojęs. Šio viešbučio. Čia jo kambarys; pats ją čia atsivedė. Moteris davė jam savo telefono numerį, bet to buvo negana. Viešbutis buvo arti. Loganas ją atsivedė. Pakvietė į savo kambarį.

Tos aukso spalvos akys kiaurai permatė jo sielą, ji nukreipė lūpas į jį ir liepė pasiimti tai,

ko nori, viską, ko norėjo, ir dar daugiau. Loganas tai padarė ir suprato esąs pavergtas.

- Ei, - jis atžariai burbtelėjo siekdamas nykščiu perbraukti per patemptas išbrinkusias lūpas.

Paskutinis suartėjimas buvo šiurkštus blogąja prasme ir dabar moteris to gėdijosi, tamsūs kaltės ašmenys kėsinosi į prieš tai patirtą beprotišką malonumą.

- Tau viskas gerai?

Moteris atmerkė akis - taip, viskas gerai. Loganas glostydamas nubraukė juodus kaip rašalas plaukus nuo veido, užkišo už ausies, pašukavo nuo smilkinio. Negalėjo nustoti jos lietęs. Tokio gražaus veido.

Perbraukė jos plaukus, švelniai uždėjo ranką virš pečių linkio.

- Galiu ko nors pasiūlyti? - paklausė. - Stiklinę vandens? Pakviesti kambarių tarnybą? Nueiti į dušą, jei nori.

Kad ir ko pageidavo, jai tereikėjo paprašyti.

Moteris pažvelgė į jį, lūpų kampučiai pakilo ir ji tarė:

- Kad ir ką man padarei... Kad ir kas tai buvo - noriu daugiau.

Pirmas skyrius

- Galėtum ištekėti už manęs. - Maksas Kar-
mišelis įdėmiai žiūrėjo į bendruomenės centro
brėžinius ant Evos braižomojo stalo.

Brėžiniai buvo jo ir iš tikrųjų labai gražūs.
Kainos ir skaičiavimai buvo Evos darbas, o tos
kainos didesnės - daug didesnės - nei visko,
prie ko ji kada nors dirbo.

Eva stabelėjo, kad įdėmiai apmąstytų finan-
sinius klausimus, gana ilgam, kad užmestų akį
į verslo part-nerį, su kuriuo triūsė šešerius me-
tus. Maksas buvo architektas, vizualiosios ar-
chitektūros atstovas. Eva - inžinierė, nuolat
sugadindavo įmantrius Makso sumanymus.
Susiėję jie sukurdavo gerų dalykų.

Nors ne visada.

- Ar kalbi su manimi?

- Taip, su tavimi, - atsakė Maksas, kaip pats
manė, kantriai it šventasis. - Man reikia gali-
mybės naudotis savo patikos fondu. Tam turiu
sulaukti trisdešimtojo gimtadienio arba vesti.
Trisdešimt sukaks tik po dvejų metų.

- Užduosiu du klausimus, Maksai. Kodėl aš ir
kodėl dabar?

- Klausimas „kodėl tu“ lengvas: a, aš tavęs

nemyliu ir tu nemyli manęs...

Eva tyrinėjo jį primerkusi akis.

- ... todėl po dvejų metų skyrybos bus daug lengvesnės. Ir ištekėtum už manęs MEP labui.

MEP reiškė „Makso ir Evos partnerystę“, statybų bendrovę, kurią jie įkūrė prieš šešerius metus.

- Tam reikės daug pinigų, Eva.

Maksas pirštu pabarbeno į priešais pažertus brėžinius.

Eva jam tai aiškino pastarąją savaitę. Bendruomenės centro pastatas buvo projekto esmė ir naujusia Makso manija. Išskirtinis, modernaus dizaino projektas pagerins jo profesinę reputaciją. Bet pastatas bus priešais vandens telkinį, taigi statant prielauką reikės gręžti, pamatus įrengti bus sudėtinga, o MEP turės apmokėti sąskaitas iki pirmo mokėjimo pirmo etapo pabaigoje.

- Šis projektas mums per didelis, Maksai.

- Per siaurai mąstai.

- Mąstau realistiškai.

Jų bendrovė buvo maža, bet veikli, pastovus šešių žmonių kolektyvas, patikima subrangovų komanda ir tvirta finansinė bazė. Jei jie laimės bendruomenės centro statybų konkursą, turės

plėsti verslą visais atžvilgiais. Jei pristigs pinigų, bankrutuos per kelis mėnesius.

- Reikia dešimt milijonų dolerių grynujų rezervo, kad imtumės šio projekto, Maksai. Sakau tau.

- Ištekėk už manęs ir tiek turėsi.

Eva sumirksėjo.

- Užsičiaupk, Eva, - sumurmėjo Maksas ir Eva garsiai kaukštelėjo dantis.

Ir bemat juos atlaisvino.

- Tu turi dešimties milijonų patikos fondą?

- Penkiasdešimt.

- Penk... Ir niekada nepagalvojai *užsiminti* apie jį?

- Taip, atrodė, kad liko daug laiko.

Jis neatrodė kaip vyras, turintis penkiasdešimt milijonų. Aukštas, plonomis rankomis ir kojomis, rudų akių ir plaukų, paprastai apsi-
rengęs, sunkiai dirbantis. Puikus architektas.

- Kam tau dar reikia *dirbti*?

- Man *patinka* dirbti. Noriu šio projekto, Eva, - jis šiek tiek atsipalaidavo. - Nelauksiu dešimt metų, kol sukaupsim lėšų tokiam dideliam projektui. Šitas vienintelis toks.

- Galbūt, - ji dvejojo. - Bet pradėjome šį

verslā kaip lygiaverčiai partneriai. Kas nutiktų, jei į bendrą fondą įneštum dešimt milijonų, o aš nieko?

- Laikysime tai paskola. Investuosime pinigų projektui pradžioje, kad apsisaugotume nuo netikėtumų, ir paimsime pabaigoje. Mums reikės vedybinės sutarties.

- Ak, ir tai visa romantika, - šaltai sumurmėjo Eva.

- Tai pagalvosi apie tai?

- Pinigus ar vedybas?

- Praverstų pagalvoti apie abu dalykus, - atsakė Maksas.- Ką veiki penktadienį?

- Neketinu penktadienį už tavęs ištekėti, - atšovė Eva.

- Žinoma, ne, - nuramino Maksas. - Turim palaukti dokumentų. Pagalvojau, kad penktadienį galėčiau nusivežti savo sužadėtinę į namus Melburne ir supažindinti su mama. Pasiłiktume porai naktų, surengtume smagų reginį, grįžtume sekmadienį ir susituoktume kitą savaitę. Puikus sprendimas, Eva. Daug apie tai svarsčiau.

- Taip, na, o aš apie tai nė negalvojau.

- Pagalvok dieną, - pasiūlė Maksas. - Dvi. Eva tik dėbtelėjo į jį.

- Gerai, tris.

Jie užtruko savaitę, kol išsprendė visus klausimus, bet galiausiai Eva pasakė „taip“. Žinoma, su sąlygomis. Vestuvės įvyks, jei MEP pasiūlymas dėl bendruomenės centro statybų projekto bus patvirtintas. Santuoka pasibaigs, kai Maksui sukaks trisdešimt. Jie gyvens vienuose namuose, bet nemiegos vienoje lovoje. Ir jokio sekso su niekuo kitu.

Maksas spyriojosi dėl paskutinės sąlygos.

Prieštaraudamas siūlė būti diskretiškiems. Dveji metai – ilgas laikas, ginčijosi jis. Eva juk nenori, kad jis būtų įsitempęs ir paniūręs ateinančius dvejus metus, ar ne?

Eva nenorėjo, bet išduotos žmonos vaidmuo neviliojo.

Galiausiai juodu sutarė dėl *ekstremalaus* diskretiškumo – nukentėjusi pusė gautų du šimtus tūkstančių dolerių kaskart, kai nesantuokinis romanai iškiltų į viešumą.

- Jei būčiau apsikri, įdarbinčiau būrelį moterų, kurios gundytų tave taip, kad neatsilaikytum, – tarė Eva, jiems nusileidus papietauti į *Apvaliąją krantinę*.

- Jei būtum apsikri, tavęs nevesčiau, – atsakė Maksas, kai juodu pasitraukė nuo Sidnėjaus

dangoraižio į vasaros dienos saulę. – Ko norėtum pietums? Jūrų gėrybių?

– Taip. Beje, neatrodai kaip vyras, kuris tuoj paveldės penkiasdešimt milijonų dolerių.

– O kaip dabar? – Maksas stabelėjo, pakėlė smakrą, primerkė akis ir įdėmiai pasižiūrėjo į dangoraižį tarsi svarstyty, ar jo nepasisavinti.

– Tai padėty, jei tavo darbiniai batai neatrodyty kaip šimto metų senumo, – rimtai atsakė Eva.

– Jie patogūs.

– O tavo laikrodis – ne iš parduotuvės, kurioje viskas kainuoja po du dolerius.

– Jis vis tiek rodo laiką. Žinai, tu ir mano mama puikiai sutarsite, – aiškino Maksas. – Žmonai tai naudinga.

– Jei taip sakai.

– Mielasis, – kreipėsi Maksas. – Jei tu taip sakai, *mielasis*.

– Ak, vargšas, apgautas vyras.

Maksas nusišypsojo ir stabelėjo vidury šali-gatvio. Jis truktelėjo Evą į save ir nufotografavo laikydamas telefoną rankos atstumu.

– Papasakok dar apie savo šeimą, – paprašė ji.

- Mama. Vyresnysis brolis. Kiti artimieji. Netrukus susipažinsi.

Eva šį savaitgalį susitiks su jo motina; viskas suorganizuota. Maksas parodė ką tik padarytą nuotrauką.

- Kaip manai? Pranešti dabar?

- Taip. - Jie jau kalbėjo apie tai anksčiau. - Dabar pats laikas.

Maksas vėl nukreipė dėmesį į telefoną, rašė kažkokią žinutę, kurią ketino išsiųsti su nuotrauka.

- Baigta, - sumurmėjo. - Jaučiuosi apsvaigęs.

- Gal alkanas? - paklausė Eva.

- Tu nesijauti apsvaigusi?

- Dar ne. Kad taip nutiktų, reikėtų šampano.

Kai jie restorane užsisakė lėkštę jūrų gėrybių, Maksas užsakė ir šampano, jie paskelbė tostą už įmonę, bendruomenės centro projektą ir galiausiai už save pačius.

- Kodėl tai tave trikdo? - pasidomėjo Maksas, jiems baigus valgyti ir geriant jau antrą šampano butelį. - Santuoka dėl savanaudiškų priešasčių?

- Žinant mano šeimos istoriją? - paklausė ji.

- Tai visiškai normalu.

Jos tēvas, būdamas panašaus amžiaus, buvo penktą kartą vedęs, o motina – trečią kartą ištekėjusi. Tik vienos jos vedybos buvo iš meilės.

– Buvai kada nors įsimylėjusi? – paklausė jis.

– O tu? – atrėmė Eva.

– Dar ne. – Maksas apmokėjo sąskaitą, ir jo atsakymas buvo tiesa. Jis susitikinėjo su daug merginų. Dauguma buvo žavingos. Nė su viena iš jų draugystė netruko ilgiau nei porą mėnesių.

– Kartą buvau įsimylėjusi. – Eva atsistojo ir bemat suvokė nesanti blaivi. – Tai buvo geriausia savaitė mano gyvenime.

– Koks jis buvo?

– Aukštas, tamsus ir tobulas. Sužeidė mane taip, kad po jo nebenoriu jokio kito vyro.

– Šunsnukis.

– Tiesa ir tai. – Eva ilgesingai atsiduso. – Aš buvau labai jauna. Jis labai patyręs. Blogiausia savaitė gyvenime.

– Sakei, kad geriausia.

– Ir tokia, ir tokia, – rimtai ir oriai atsakė ji, tada viską sugadino nusišypsodama kaip apgauta leng-vabūdė. – Pavadininkim ją įsimintina. Ar minėjau, kad po jo esu tokia sužeista, kad

nenoriu jokieo kito vyro?

- Taip. - Maksas padėjo ranką jai ant alkūnės nuramindamas, nukreipdamas ją link laiptų ir veddamas žemyn, kol jie pasiekė šaligatvį lauke. - Tu apsvaigusi.

- Tu teigus.

- O jeigu pasigautume taksi ir važiuotume į tavo namus? Pažadų palydėti į vidų, įpilti stiklinę vandens, surasti aspirino ir išvažiuoti namo. Nesakyk, kad esu blogas sužadėtinis.

- Vitamino B, - sumurmėjo Eva. - Surask ir jo.

Makso telefonas supypsėjo, jis pažiūrėjo į aparatą ir nusišypsojo.

- Loganas nori žinoti, ar tu ne nėščia.

- Kas tas Loganas?

Vien šis vardas pažadino atbukusius jos pojūčius ir privertė stabtelėti. To nelabojo vardas irgi buvo Loganas. Loganas Blekas.

- Loganas - mano brolis. Jo labai keistas humoras.

- Aš jo jau nekenčiu.

- Pasakysiu, kad ne, - linksmai sumurmėjo Maksas....